

forstaaelser, der saa atter kunde afføde nye.

Wagner: Jeg skal blot udtale min Tilslutning til Udvalgets Hensikling om, at Statsunderstøttelsen til Skytteforeningerne for Fremtiden uddelles efter Antallet af Skud i Stedet for efter Antallet af Medlemmer. Det, finder jeg, er en meget praktisk og rigtig Foranstaltning, og det glæder mig meget, at den høitærede Indenrigsminister vil gaa ind paa den. Det er jo nemlig klart, at den Understøttelse, som Staten giver, er til de virkelige skydende Medlemmer. Yderligere er det uhdeligt, at en Forening, hvor Medlemmerne skyde overordentlig lidt, trænger langt mindre til Understøttelse, end Foreninger, hvori hvert Medlem skyder; ved de første kan man antage, at denne Udgift kan afholdes af Kontingentet, hvorimod det vilde blive for byrdefuldt for hvert enkelt Medlem, hvis der er Tale om et temmelig stort Antal Skud. Det vilde altsaa være meget heldigt, om Understøttelse gives efter Antallet af Skudene. Jeg skal ved samme Leilighed væрге de Foreninger, der maatte være udtraadte af Forbindelse med Overbestyrelsen, for den Bestyrelse, at de skulle have gjort det, fristede af den Præmie, som Indenrigsministeriet skulde have uddelt ved at forbeholde forholdsvis store Bidrag af Statstilskudet til disse. Jeg veed ikke, hvorledes det forholder sig, men jeg tror ikke, at nogen eneste af disse Foreninger vilde følge en rent ud sagt saa lav Tænkemaade, at den skulde tage en saa alvorlig Bestemmelse som den at udtræde, af Hensyn til et større eller mindre Tilskud. Det er virkelig en saa alvorlig Sag, naar man træder ud af en Forbindelse af en saadan Art som den, der der har bestaaet i en Snæs Aar mellem de danske Skytteforeninger, at det gjør man ikke for et Par Hundrede Kroner mere eller mindre. Det er iøvrigt opløst af den høitærede Indenrigsminister, at selv om et saadant Formaal skulde eksistere, vilde det slet ikke være lykkes, idet der slet ikke er uddelt saadanne uforholdsmæssige Understøttelser. Endelig skal jeg opløse den ærede Ordfører om, at han befunder sig i en Vildfarelse og ikke fjender til Sagen, naar han tror, at Overbestyrelsen er et rent Forretningsudvalg, som ingen Myndighed har. Ifølge Organisationen for Skytteforeningerne har tværtimod Overbestyrelsen for Skytteforeningerne en meget stor Myndighed, idet der nemlig i Lovene staar — jeg har dem ikke her hos mig, men jeg tror, jeg kan citere

det temmelig ordret — at Overbestyrelsen paa Grundlag af det for to Aar vedtagne Program har den øverste besluttende Myndighed paa alle Omraader, vedrørende Skyttesagen, altsaa en meget betydelig besluttende Myndighed, og det har aldrig været bestridt. Der er ikke noget eneste Medlem af Overbestyrelsen, der nogeninde har nægtet, at en saadan Myndighed eksisterer. Spørgsmaalet har kun været, i hvilket Tilfælde det vilde være rigtigt at anvende denne besluttende Myndighed, og derom kan der naturligvis strides.

Ordføreren (Hålfstein-Bedreborg):

Jeg har ikke sagt, at der var Skytteforeninger, som for at tjene et Par Hundrede Kroner vilde bryde med Overbestyrelsen. Jeg har sagt, at Regjeringen har udstedt sit Manifest, sin Bekjendtgjørelse om, hvorledes Bidraget vilde blive fordelt, paa en saadan Maade, at der deri laa en Opfordring til at træde ud; thi naar man tilbageholder en meget større Del af Tilskudet, end der svarer til det Antal af Foreninger, der for Tiden ikke staa under Overbestyrelsen, er det det Samme som at sige til dem: Hvis I træde ud, skal I nok faae Penge alligevel, og vi se helst, I træde ud. At det er af politiske Grunde de paagjældende Foreninger ere traadte ud, tvivler jeg aldeles ikke paa. Det andet Spørgsmaal, om Overbestyrelsen har Lov til at bruge den formelle Myndighed til at uddele Kofler eller ikke, skal jeg ikke komme ind paa en Diskussion med det ærede Medlem om; han har jo selv spillet en Rolle i en saadan Kofelhistorie, og jeg tror, at den mere endte med et lidt komisk Præg end i Alvor; saa den alvorlige Side af Sagen skal jeg lade ligge. Det dreiede sig, som ærede Medlemmer ville erindre, om, hvorvidt Skytteforeningerne skulde falde sammen af Indignation over, at et Par Foreninger havde mødt med Faner ved en Fests Koldding for Folkethingets Formand, hvilket skulde være en for Fædrelandets Vel aldeles ødelæggende Demonstration, medens det ikke skulde være nogen Demonstration, naar de mødte med Faner i Anledning af andre glædelige Begivenheder i andre Kredse, som ikke staa i et saa godt Forhold til Folkethingets Formand. Jeg tilstaar, at den alvorlige Side af hele denne Indignation har jeg aldrig forstaaet; jeg veed, at det ærede Medlem har forstaaet den stærkt, og at det har influeret meget paa hans Stilling i Skyttesagen, men jeg tror ogsaa, at han vil kunne forstaa, at der i dette Thing ikke er Dre for den Slags Fornemmelser.